

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.263 van 19 februari 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
in hun eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen:

1. X,
2. X
Gekozen woonplaatsen: X
en
X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in hun eigen naam en hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen X en X, die allen verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, op 24 november 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 24 oktober 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en van advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat A. HAEGEMAN en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren van Libanese nationaliteit te zijn.

Op 3 november 2004 vragen verzoekers de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 16 november 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 16 november 2004 dienen verzoekers een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 26 januari 2005 beslist de Commissaris-generaal dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 23 december 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Tegen voormelde beslissing van 23 december 2005 dienen verzoekers een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen.

Op 29 oktober 2007 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenwet).

Op 29 juli 2008 verwerpt Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van verzoekers bij arrest nr. 14.626 en wordt ten aanzien van verzoekers de beslissing genomen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 17 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 24 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissingen houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit zijn de bestreden beslissingen die als volgt gemotiveerd worden:

“(…)

Op 31/07/2008 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Verzoekers vragen het voordeel van de kosteloze rechtspleging daar zij niet over de nodige inkomsten beschikken om de kosten van de procedure te dragen.

De Raad kan geen gerechtskosten opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand toekennen. Het verzoek daartoe van verzoekers wordt om die reden verworpen.

3. Ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt op dat de vordering niet ontvankelijk is daar de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing geen gevolgen zal hebben op de verblijfstoestand van verzoekers en zij dus niet het rechtens vereiste belang hebben.

In hun inleidend verzoekschrift stellen verzoekers aangaande het belang dat zij een rechtstreeks, persoonlijk en actueel belang hebben bij de annulatie van de beslissing, aangezien deze tot gevolg heeft dat zij het land dienen te verlaten en dat zij riskeren teruggedreven te worden naar hun land van herkomst waar zij in gevaar verkeren. Zij menen dat hun leven, minstens hun fysieke integriteit in het gedrang zal komen bij een gedwongen terugkeer.

In hun repliekmemoirie verduidelijken verzoekers nog dat zij een nieuwe asielaanvraag hebben ingediend, dat in dit kader aan de eerste verzoeker een bijlage 26 werd afgeleverd en dat hij naar de Dienst Vreemdelingenzaken dient terug te keren op 6 januari 2009. Eerste verzoeker benadrukt dat de bijlage 26 die hem werd afgegeven hem machtigt in het land te verblijven. Tweede verzoekster deelt mee dat zij een oproeping heeft gekregen om zich op 22 december 2008 aan te melden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verder stellen verzoekers dat zij op het ogenblik van de betekening van het bevel geen kennis hadden van enige beslissing inzake regularisatie. De beslissing van 24 oktober 2008 werd hen slechts ter kennis gebracht op 26 november 2008.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Zoals verzoekers zelf aanhalen in hun verzoekschrift heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29 juli 2008 de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 23 december 2005 houdende de weigering van het vluchtelingenstatuut en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoekers bevestigd. Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 29 juli 2008 aan verzoekers ter kennis gebracht. Door verzoekers wordt tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Dit cassatieberoep wordt op 4 september 2008 niet toelaatbaar verklaard. Ingevolge het uitvoerbaar worden van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en

de Staatlozen wordt in toepassing van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit op 24 oktober 2008 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid en motiveert terecht door te stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 31 juli 2008 de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door de Commissaris-generaal heeft bevestigd en dat verzoekers illegaal in het Rijk verblijven vermits zij niet beschikken over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoekers betwisten dit laatste overigens niet.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de minister niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekers, daar zij niet als vluchteling zijn erkend en hen de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevinden, een bevel te verlenen het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan verzoekers geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoekers geen belang hebben bij het beroep tot nietigverklaring.

Voor zover verzoekers de mening zijn toegedaan dat hen geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingediend en de desbetreffende aanvraag nog steeds hangende is, dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715, RvS 22 juli 2002, nr. 109.500, RvS 6 februari 2004, nr. 127.903, RvS 3 juni 2004, nr. 132.035, RvS 3 juni 2004, nr. 132.036, RvS 7 januari 2005, nr. 138.946, RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of niet verhindert dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoekster niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten zou opschorten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500, RvS 3 juni 2004, nr. 132.035, RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Tevens dient te worden vastgesteld dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 29 oktober 2007, op 17 oktober 2008 negatief werd beantwoord, zodat verzoekers niet dienstig kunnen voorhouden dat hun aanvraag nog steeds hangende is.

Daar waar verzoekers verwijzen naar de nieuwe asielaanvraag die ze hebben ingediend, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissingen. Het schort hoogstens de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissingen. Verzoekers tonen hiermee geenszins aan welk hun belang is bij het onderhavig beroep.

Het argument van verzoekers dat zij wel belang hebben daar zij dreigen teruggedreven te worden naar hun land van herkomst waar zij in gevaar zijn, doet geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid.

Het betoog van verzoekers waarbij ze een vermeende schending aanvoeren van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 7.1.1 en 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 235 van de wet van 15 september 2006 houdende de hervorming van de Raad van State en de oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, van artikel 149 van de Grondwet, van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de rechten van verdediging en de motiveringsverplichting en ze een manifeste beoordelingsfout opwerpen, doet evenmin afbreuk aan de hierboven gedane vaststelling.

De verwerende partij werpt aldus terecht op dat het beroep niet ontvankelijk is wegens een gebrek aan belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.